*I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...*
т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St
Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 66. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 8-го КВІТНЯ (APRIL) 1972 No. 66. VOL. LXXIX.

Христос Воскрес із мертвих

ДЕЛЕҐАЦІЯ КУК ВІДБУЛА ЗУСТРІЧ І НАРАДИ З ДЕПАРТАМЕНТОМ ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРІЯТУ

Вінніпеґ (КУК). — В днях 27, 28 і 29 березня ц. р. делеґація Екзекутиви КУК відбула в Оттаві ряд важливих нарад з Департаментом Державного Секретаря та з усіми тими державними установами й аґенціями, які здійснюватимуть нову культурну політику Канади, на що уряд прем'єр - міністра Трудо призначив в році 1972/73 $3,000.000. Метою конференції в Оттаві було наладнати співпрацю з тими федеральними установами, вимагаючи, щоби в проєкти їх майбутньої акції включити потреби нашої української культури та підкреслити вклад, зроблений українцями в розбудову Канади і в цей спосіб при допомозі державних фондів забезпечити дальший розвій української мови й культури в Канаді.

✔ З Державною Бібліотекою обговорено відкриття в Оттаві центральної української книгозбірні під управою і в рямцях цієї національної бібліотеки Канади.

✔ З Радою Державного Фільмування переговорено виконання на кошт держави фільмів з українською тематикою, використовуючи такі твори як „Сини Землі" І. Киріяка, „Камінний Хрест" В. Стефаника, „Мої Піонерські Пригоди в Канаді" А. Романюка, і т. п.

✔ В Державному Музеї обговорено дальшу розбудову збірок українського фольклору й культури, яку цей музей започаткував в минулих роках.

✔ Комісареві Офіційних Мов Канади представлено вимоги 10-го Конґресу Українців Канади для зміни секції 38 і перезвання закону офіційних мов на „Закон Канадійських Мов" з метою зберегти живими всі ті мови, які закорінились в Канаді.

✔ В Канадійській Комісії Радія й Телевізії поставлено вимогу знесення рестрикцій для вживання української та інших етнічних мов в програмах СіБіСі та приватних станцій радія й телевізії.

✔ До Дирекції СіБіСі поставлено вимогу зачати в найближчому часі пробні пересилання програм про і для українців Канади, уживаючи англійської і української мов.

✔ В Департаменті Секретаря представлено і обговорено виконання 5 культурних проєктів, на $230.000, які Комітет Українців Канади спонзорує в інтересі всіх українських національних організацій Канади.

✔ З Управою Державних Архівів обговорено відкриття в Оттаві секції українських архівів і створення у Вінніпеґу Центру Української Документації Канади.

Представники Департаменту Державного Секретаря і керманичі названих державних установ і аґенцій поставились прихильно до вимог КУК і тому слід надіятись на позитивне їх полагодження, про що Комітет Українців Канади буде подавати до загального відома в міру здійснення тих справ.

В делеґації Комітету Українців Канади брали участь: о. д-р В. Кушнір — президент і голова делеґації, д-р П. Кондра — заступник президента, д-р М. Суховерський — заступник президента, мгр І. Іванчук — заступник президента, пані В. Симчич — заступник президента і голова Домініяльної Управи Комітету Українок Канади, д-р І. Глинка — президент Шевченківської Фундації і речник делеґації і д-р С. Яр. Кальба — екзекутивний директор.

Похорон Митрополита Іларіона відбудеться 11 і 12-го квітня

Вінніпеґ. — Консисторія Української Греко - Православної Церкви в Канаді інформує: Його Блаженство Блаженніший Митрополит Іларіон, Первоієрарх Української Греко - Православної Церкви в Канаді, уснув в середу 29-го березня 1972 року о годині 10:15 вечора, в лікарні Мізерикордія в Вінніпезі. Він прожив 90 років.

Тіло Митрополита Іларіона перевезено до похоронного заведення Кропо в Вінніпезі, яке опікується похоронною обслугою.

Священиче приготовлення тіла свого Первоієрарха до похорону звершило православне духовенство міста Вінніпеґу під проводом митрополита духовника — протопресвітера С. Геруса — в четвер 30 березня. З того часу по церквах Вінніпеґу щоденно служиться Панахиди.

З уваги на невідкладні богослужбові обов'язки Духовенства під час Страсного Тижня, а особливо на інші непереборні ускладнення, — похорон Блаженнішого Митрополита Іларіона призначено на вівторок і середу Світлого Тижня — 11 і 12 квітня. Чин Похорону Архиєрея почнеться у вівторок 11 квітня о годині 7-ій вечора; Божественна Літургія й закінчення похорону почнеться о годині 9-ій в середу вранці.

Похоронні Відправи відбудуться під проводом Високопреосвященнішого Владики Архиєпископа Михаїла — заступника Митрополита, в катедрі Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Тіло Блаженнішого Митрополита Іларіона буде поховане на цвинтарі Св. Воскресення, на православній секції цвинтаря Глен Іден у Вінніпезі.

На похорон світлої пам'яті Великого Ієрарха — Його Блаженства Блаженнішого Іларіона, Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади, — з'їжджається все Духовенство Української Греко - Православної Церкви в Канаді.

„СВОБОДА" У ВЕЛИКОДНЬОМУ ЧАСІ

Як у минулих роках, так і цим разом „Свобода" відзначає рокове Свято Воскресіння Христового як за новим, так і за старим календарними стилями. Подібно, як за новим календарним стилем, так і тепер, за старим календарем, „Свобода" не буде друкуватись у Світлий Понеділок. Чергове число „Свободи" буде надруковане у вівторок з датою середи, 12-го квітня.

Президент Ніксон обіцяє економічну підтримку католицькому шкільництву

Філядельфія. – Президент Ричард Ніксон, виступаючи у Філядельфії на з'їзді Крайової Католицької Освітньої Асоціяції, у четвер 6-го квітня, сказав, що раніш чи пізніш, але католицьке шкільництво буде одержувати фінансову допомогу з федеральної каси. Однак, Президент остеріг, що для цього треба буде ще досить часу, щоб знайти відповідну формулу й не мати розбіжностей з конституцією, за якою Церква є відділена від держави. Президент Ніксон сказав, що він цілковито підтримує ідею економічної допомоги: „Америка потребує непублічних шкіл, ці школи потребують допомоги, і тому ми мусимо і знайдемо шляхи для надання такої допомоги". Президента тепло вітали 12 000 учасників з'їзду — католицьких учителів, професорів і працівників освіти. Вони оплескували його промову 18 разів, а в кінці влаштували Президентові овацію, вставши з місць.

Солженіцин усе ще сподівається отримати диплом нагороди Нобеля

Москва. — Хоча совєтська амбасада у Стокгольмі відмовилась видати візу секретареві шведської Академії Наук д-рові Карлові Раґнарові Ґерову, який в найближчу неділю мав передати Солженіцинові на приватній церемонії у Москві золоту медалю й диплом нагороди Нобеля, що її Солженіцин отримав у 1970 році, проте він не вирікся надії, що той диплом і медалю він таки одержить. Шведський міністер закордонних справ Крістер Вікман заявив, що справа ще „не закінчена" і що йдуть переговори на цю тему через шведську амбасаду у Москві.

Роман КУПЧИНСЬКИЙ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

*Умер Христос поганьблений, побитий,
І в гріб Його поклали на скалі.
Затьмився день і жах несамовитий
Струснув старі підвалини землі.*

*Здавалося, що правда вже не встане,
І не осяє темряви світів,
Що не Петро, а Юда загетьманить
Із зграєю обманців і катів.*

*Та в третій день, в бліду годину ранню
Хитнулася від грохоту гора.
Воскрес Христос із гробу по писанню
І шлях пробив до правди і добра.*

*І відтоді ніякий камінь долі
Вже не страшний для націй і людей.
В твердій борні чекають босі й голі
На сповнення леліяних ідей.*

*Бо кожному стоїть перед очима
Воскресний день розп'ятого Христа,
Коли скала двигнулась недвижима
І з гробу встала істина свята.*

ТРІЮМФАЛЬНЕ СЯЙВО УКРАЇНСЬКОЇ ПИСАНКИ

Ембридж, Па. До багатьох телевізійних показів, пресових інформацій, розповідей про українську великодню традицію писання писанок через американські радіостанції, про що вже „Свобода" інформувала, долучили ся ще три приємні новинки. Ґазета „Севіклі Гералд" помістила в числах з 16 і 29 березня ілюстровані фотознімками репортажі про українські писанки та людей, що їх з таким мистецьким смаком уміють розписувати. У числі з 16 березня повідомлено, що 25 березня в Бівер Валлі Мол колишня учителька з України п-і Анна Старостяк з МекКі Ракс мала демонструвати писання писанок та розкрити „таємницю" техніки, символіку знаків тощо. Розповідається також про два види ячок на Великдень: писанки і крашанки, про те, що кожна область України має свої особливості в цьому виді народного мистецтва і що яйце є символом життя, ще з поганських часів, а після прийняття християнства в Україні в 988 році — стало релігійним символом. Репортаж ілюстрований фотознімукраїнській ноші під час писання писанок.

У числі з 29 березня надруковано репортаж під наг. „Удекоровані ячка — радість для очей", з фотознімками п-і Михайлини Папінчак з Мелвілл Лейну, яка розписує писанку, та зображенням десятка чудових писанок. П-і М. Папінчак демонструвала своє мистецтво й колекцію надзвичайно талановито розписаних писанок у громадській бібліотеці в Севіклі. П-во Папінчаки є членами української православної церкви св. Володимира в Ембриджі. Тепер мати навчає свою 11-літню донечку Патріцію Лин цього мистецтва, продовжуючи давню українську традицію.

Ґазета „Вайнленд Таймс Джорнал" з Вайнленду, Н. Дж., з 31 березня майже всю сторінку присвятила темі „Українські католики дотримуються особливих Великодніх традицій". Там поміщено фотознімки з писанок, з п-і Ніни Куйдич, як вона розтинає паску, також фотознімку з її матері п-і Марії Вілецької, яка пекла паску, й ін. Окреме фото зображує плащаницю в українській католицькій церкві св. Миколая в Кармелі, Н. Дж., з о. Миколою Старухом.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК В ОН ПРИГАДУЄ АРЕШТИ В УКРАЇНІ

Об'єднані Нації, Н. Й. Американський представник в Комісії Людських Прав Об'єднаних Націй, Вілліям Шофіл, під час нарад цієї Комісії в четвер, 6-го квітня, обвинувачував Совєтський Союз, що він своїм поступуванням в Литві, Україні та інших республіках грубо порушує людські права, не застосовуючи до обвинувачених належного судового процесування видвигнених проти них обвинувачень, запроторюючи неблагонадійних для режиму до психіятричних лікарень та застосовуючи інші незаконні репресії. Американський представник говорив у відповідь на совєтські обвинувачення на нарадах тієї Комісії попереднього дня, мовляв, Америка порушує людські права расовими сеґреґаціями, згадував „Чорних Пантер" тощо. Свої попередні обвинувачення повторив в іншій формі совєтський представник також на нарадах у четвер, ніже словом не відповідаючи на закиди американського представника щодо порушування людських прав в Україні, Литві та інших підсовєтських республіках — інформують телефоном з Координаційного Комітету Українських Жіночих Організацій, який наполегливо шукає оборонців порушуваних комуністичним режимом людських прав в Україні та предложив секретареві О.Н. відповідне меморандум у цій справі. Повний текст виступу Вілліяма Шофіла буде поданий в черговому числі „Свободи".

ПРОТЕСТАЦІЙНА ГОЛОДІВКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Ню Йорк. Група сумівців і сумівок з участю членів ТУСМ'у і Пласту з Пассейку, Ірвінгтону, Нюарку та інших поблизьких місцевостей 6-го квітня о 6-ій годині вечора почали тут голодівку на знак протесту і з вимогою звільнити незаконно ув'язнених в Україні молодих оборонців української мови і культури. Голодівка закінчилась в п'ятницю 7-го квітня біля 6-ої години вечора, після чого її учасники вирушили до Карнеґі Гол, де демонстрували проти совєтського пропаґандиста, поета Євгена Євтушенка.

Американське летунство бомбардує Північний В'єтнам

Сайґон. — Використовуючи покращану погоду сотні американських бомбовиків різного типу, з наземних баз і з чердаків літаконосців у Тонкінській затоці, бомбардували впродовж останніх 48 годин комуністичні позиції, протилетунські становища, склади зброї і т. п. військові цілі. Голова шефів об'єднаних штабів адмірал Томас Мурер заявив у Вашинґтоні журналістам, що предметом бомбардування буде все, що підпомагає комуністичній офензиві у Південному В'єтнамі. Ця офензива продовжується, поширившись на новий відтинок фронту, на провінції Біньлонґ за яких 50 миль від Сайґону: сильні комуністичні з'єднання перейшли туди від сторони Камбоджи. Комуністи твердять, що збили кілька американських літаків і гелікоптерів. Воєнні кореспонденти стверджують, що скріпився спротив південно-в'єтнамського війська. Тим часом у Парижі „міністер закордонних справ" В'єтконґу, пані Нгуєн Ті Бінь заявила на пресовій конференції, що в'єтнамським „революційним силам" не залишилось нічого іншого, як зброєю „визволити" Південний В'єтнам, коли ЗСА відкинули комуністичну пропозицію замирення. Вона знову повторила дві головні точки тієї пропозиції: визначення дати остаточного відкликання американських збройних сил з В'єтнаму та припинення допомоги „лакейському" режимові президента Нгуєна Вана Тіє у Сайґоні. — Три видатні американські робітничі діячі, які їздили до Північного В'єтнаму і вернулися в минулу п'ятницю з Ганою, привезли від члена Політбюра північно-в'єтнамських комуністів Ле Дука То заяву, що він готов відновити засекречені розмови з дорадником президента Ніксона Генрі Кіссінджером. У четвер 6 квітня вони передали ту заяву Кіссінджерові і були переслухувані на сенатській Комісії для закордонних справ.

ОХТИРСЬКА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ В ҐАЛЕРІЇ КОЛЯНКІВСЬКИХ

Боффало, Н. Й. Місцевий щоденник „Курір-Експресс" з 30 березня ц. р. присвятив майже половину сторінки описові образів Страстей і Воскресіння в новій ґалерії Колянківських у Ніяґара Фоллс, яких там кореспондентка Ґрейс Ґоддард нарахувала 160. Найбільше уваги віддає вона образам відомого канадійсько - українського мистця Василя Курилика і самому мистцеві, але згадує окремо про оригінальну ікону Матері Божої з Охтирки, називаючи її „Чорною Мадонною з Охтирки". В репортажі на цю тему написано:

„Найціннішим і найбільш рідкісним експонатом в новій ґалерії-музеї є ікона, славна Чорна Мадонна з Охтирки. В Охтирці в Україні був збудований цілий монастир для приміщення цього скарбу. Після Російської революції з цієї Мадонни зідрано всі дорогоцінні камені та приміщено її в одному із музеїв Харкова. Під час другої світової війни мадярські вояки були включені до німецької армії, яка боролася проти росіян. Один з цих мадяр пізнав ікону Мадонни і вкрав її, щоб доставити своєму батькові, який торгував мистецькими виробами в Будапешті. Вояка вбито, але його товариш взяв ікону до Будапешту. Там її закупив один мешканець Торонта. Опісля він продав її Колянківським, які раніше вели комерційну ґалерію в тому місті.

Колянківські віддали почесне місце для цього скарбу в центрі округлої кімнати, де виставлені образи страстей. Вони здивувались, коли вішали образи у відповідній секвенції і побачили, що один образ із розп'яттям Христа припадково був приміщений побіч Мадонни. І вони далі дивуються, що місце, де колись були дорогоцінні камені, тепер творить чудову ясну авреолю довкола голови Чорної Мадонни.

Ще одне, що робить цю Чорну Діву унікальною: на відміну від Чорних Дів в Еспанії і Польщі, вона не колише на руках Дитятко Ісуса. Натомість Вона глядить ня Розп'яття. Її благальні очі і порожні рамена наче б говорять: глядіть, що вони вчинили моєму Дитяткові.

Охтирська ікона Богородиці в ґалерії Колянківських в Наяґара Фолл, в Канаді

У ПЕРШОМУ КВАРТАЛІ 1972 УНС ЗДОБУВ 846 НОВИХ ЧЛЕНІВ

Джерзі Сіті. З Головної Канцелярії Українського Народного Союзу інформують, що в першому кварталі цього року, себто від 1-го січня по 31-го березня 846 осіб стали членами цього „Союзу ідей, праці та інтересів", як звикли називати цю найбільшу і найстаршу українську установу у вільному світі її піонери. З цих 846 нових членів вписались в січні 273, в лютому 228 і в березні 245. На поодинокі області, що ними відають кваліфіковані обласні організатори, припадає:

Область Євгена Репети (Огайо, Мішіґен, Іллиной і Віскансин) — 263 нові члени.

Область Степана Гавриша (Ню Джерзі, східня Пенсильванія і Меріленд) 246 нових членів.

Область Василя Оріховського (стейт Ню Йорк) — 140 нових членів.

Область Василя Дідюка (Канада) — 102 нові члени.

Кількість придбаних у цих трьох місяцях нових членів відстає від передбаченої на той час квоти і тепер починається інтенсивна весняна організаційна кампанія, що триватиме до 30-го червня та має на меті доповнити кількість уже здобутих у цьому році нових членів до 2.600. Головний Екзекутивний Комітет УНС вважає, що цю мету не тільки можна досягнути, але й поважно перевищити наполегливою працею і співпрацею всіх обласних, постійних та відділових організаторів, секретарів і урядовців Відділів та Окружних Комітетів. Перебіг і успіхи теперішньої весняної організаційної кампанії та її учасників тепер уже постійно будуть проголошувані на сторінках „Свободи".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Воскресіння

Близько двох тисяч років віруючі в Христа і Його науку люди святкують день Його Воскресіння. Святкують, як доказ перемоги життя над смертю, як перемогу добра над злом, віри над зневірою. Святкуємо Великдень навесні, коли природа прокидається з зимового сну до нового життя. Христос повчав, що із смертю не кінчається життя, бо життя вічне. Вічна живучість природи й невмирущість людства потверджують цю Христову науку, а щорічний Великдень дає нагоду радіти з цього приводу.

Близько двох тисяч років люди роздумують на цими правдами. Від початків історії філософії не було для мудреців глибшої проблеми, як проблема життя - смерти. І не філософи, а творці релігій розв'язали цю проблему. Нема, здається, релігії у світі, яка не визнавала б догми про вічність життя. Але й нема релігії, яка так чудово зображувала б цю догму у події Воскресіння Христового, як це робить християнська віра. Коли вона здобула найбільше визнавців у всьому світі і коли у 1969 р. було на всіх континентах світу разом 924,274.000 християн, отож близько більйона, то це найпереконливіший доказ велетенської атракційної сили Христової науки, в якій найбільш притягальною, найпринаднішою і найправдивішою є догма про безсмертність душі і про перемогу життя над смертю.

Понад тисячу років український нарід вірний Христовій вірі. Сотні років українці християнських віровизнань святкують Великдень, як найбільше свято, сповивши Великодні свята чудовими релігійними обрядами та сполучивши символіку Великодня з українським національним „вірую". Останнє півсторіччя Україна скована холодом неволі. Щорічне Свято Великодня пригадує, що після зими приходить весна і що могутня багатократно повторювана пісня на Великодній Утрені „Воскрес із гробу" заповідає й воскресіння української волі. Воно прийде скорше чи пізніше, роки й десятки років не грають ролі. Єдине важливе — догма про невмирущість життя і віра в невмирущість ідеї волі.

Українські традиції

Традиції для народу це те саме, що коріння для дерева. Люди, які втрачають традиції, втрачають власні обличчя. Змодернізована українська вишивка чудово пасує до найбільш модерного жіночого одягу; талановитий композитор переусвідомлює давню українську народну мелодію, і вона по-новому звучить у сучасному творі. Зберігання традицій — єдне із завдань української вільної спільноти в діяспорі. Воно потрібне як для виховання молодих поколінь в українському дусі, так і задля збереження того, що на Рідних Землях заповзято нищить окупант. З наказу партії поети змушені там додавати у тексти старовинних колядок, гагілок чи інших обрядових українських пісень „вставки" про колгоспи і трактори . . .

Наше оточення заохочує нас самих зберігати й розвивати традиції. Ось державна телевізія СіБіСі в Канаді, в районі великого Вінніпегу, передавала українську великодню програму на Великдень за новим стилем, і передає ще одну на Великдень за старим стилем. Або такий популярний журнал, як „Нешенел Джеоґрефік" у ЗСА, що виходить накладом понад 6 мільйонів примірників, вмістив кількасторінковий репортаж про українські писанки, з кольоровими фоторепродукціями. Або, наприклад, факт, що популярна радіовисильня в Ню Йорку й Ню Джерзі ДаблЮПіЕйТі, передаючи в час Великодня святковий коментар, згадала про українців, які „створили надзвичайної краси культуру писанки". Під час закритого показу для групи американців нового фільму „Щоб дзвони дзвонили" особливе враження на них справили кадри, що показують традиційні відвідини могил у Бавнд Бруку, запалені свічечки на могилах, крашанки й писанки біля померлих, коли живі говорять із мертвими. .

При сучасному намаганні московського ворога нищити українську культуру, викорінювати традиції, — можна сказати, що зберігання українських традицій в діяспорі є зберіганням духа України, Великоднього Духа Воскресіння.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ . . .

ЗА ВІЛЬНЕ СЛОВО ПРАВДИ

Коли обидві Палати Конґресу приймають відмінні рішення про якийсь законопроєкт, тоді їх вибрані представники збираються на спільну конференцію і шукають компромісового рішення. Звичайно це триває короткий час, різниці вигладжуються, і новий, узгіднений проєкт іде назад до обох Палат для формального потвердження. Проте, інколи розходження поглядів обох Палат таке різке, що їм трудно погодитися на компроміс.

Так було цим разом, коли конференція представників комітетів закордонних взаємин Сенату й Палати Репрезентантів зайшла в сліпий кут і перебувала в ньому від січня до половини березня цього року. А „компроміс", який вкінці осягнено, насправді був не вирішенням справи, а тільки відсуненням її. Ця гарячкова й інколи неповажно вперта боротьба між обома Палатами Конґресу велася на тлі пропозиції сенатора Фулбрайта не дати фондів і в такий спосіб припинити діяльність р а д іовисилень „Свобода" і „Вільна Европа" з їхніми передачами до країн Совєтського Союзу та сателітського бльоку.

Обидві ці радіовисильні почали діяти в той час, коли західні альянти зі світової війни переконалися, що їх східній альянт, Совєтський Союз, швидким темпом поширював свою геґемонію в Східній Европі — берлінська бльокада і комуністичний переворот у Чехо-Словаччині були першими наявними доказами цього, і коли холодна війна між колишніми союзниками загострювалась „Вільна Европа" почала свої передачі до держав - сателітів у 1950 р., а „Радіо Свобода" до народів СССР — в 1951 році.

Спочатку, без офіційного признання, обидві радіовисильні були фінансовані з фондів СіАйЕй, і це викликало обурення в Конґресі, в якому цієї інституції з різних причин недолюблюють. Потім сам Конґрес перебрав фінансування р а д іовисилень. І ось 2-го серпня 1971 р. Сенат, на внесення Фулбрайтового Комітету, прийняв рішення (С-18), яким авторизував 35 мільйонів долярів на цілі обох радіовисилень тільки на фіскальний рік 1972-ий, що кінчається 30 червня 1972 р. Натомість Палата Репрезентантів ухвалила поправку до сенатської пропозиції, створюючи Президентську Комісію для докладніших студій діяльности обох радіовисилень і, авторизуючи 36 мільйонів долярів на фіскальний рік 1972-ий і 38,-500.000 дол. на фіскальний рік 1973-ий, щоб продовжувати радіопередачі цих станцій. Через цю різницю мусіли зійтися представники обох Палат на конференцію. 24 лютого 1972 р., голова Комітету закордонних справ заявив Палаті Репрезентантів, що конференція не дійшла до узгіднення, бо сенатські представники з доручення Фулбрайта вимагали, щоб Палата Репрезентантів прийняла проєкт Сенату без будь - яких змін. На тому вони й розійшлися.

В міжчасі надійшли до Сенату довгі звіти про радіовисильні „Вільна Европа" і „Свобода", підготовлені Конґресовою Дослідною Службою Конґресової Бібліотеки на бажання сен. Фулбрайта. Майже дев'ять місяців тривала праця над тими звітами. Референти відбули подорож до Европи, досліджували на місці, в Мюнхені, організацію, працівників, програму та її ефективність, провели численні розмови з відповідальними к е рівниками станцій і програм, між іншим також з Михайлом Добрянським, к е рівником українських передач „Свободи", зібрали матеріял з европейських пресових органів і заяв видатних політиків, письменників та знавців радіового мистецтва Европи й Америки — і подали позитивні оцінки й рекомендації.

Але голова Сенатського Комітету закордонних взаємин поставився до цих звітів з упередженням, домагався включити в них життєписи та кваліфікації звітодавців (дармащо вони довгими роками працюють в Бібліотеці, а, зокрема для Конґресу і для Фулбрайтового Комітету), назви їх наукових праць і т. д.

Звичайно такого роду звіти випускають друком як сенатські видання, але цим разом сен. Фулбрайт, як заявив у Сенаті, тільки „тому, що контроверзія вчинилася щодо цих звітів, і були закиди, що я і співробітники мого Комітету старалися затаїти ці інформації або змінити їх зміст", просив вмістити звіти в „Конґресовому Рекорді". Там у виданні з 6 березня 1972 р. на 240 шпальтах вміщено ці звіти з докладною аналізою всіх аспектів організації й діяльности обох радіовисилень в ширину й глибину і з об'єктивно обґрунтованими позитивними рекомендаціями.

Але шановний сенатор дивується: „Як це можливо, що за один день ми змогли осягнути таке порозуміння з Народною Республікою Китаю, що воно робить „Радіо Вільний Китай" зовсім непотрібним, а після стількох років прямого контакту з Совєтським Союзом ми мусимо надалі піддержувати радіо „Свобода"? Справді, трудно зрозуміти, чому шановний сенатор цього не розуміє. Він, очевидно, й надалі домагається ліквідації обох радіовисилень.

Представники Палат знову зійшлися на конференцію 22-го березня 1972 р. Голова делеґації Палати Репрезентантів склав звіт, говорив про довгі, але безуспішні зусилля осягнути позитивний вислід, і виправдував свою делеґацію, що „в даних умовинах" мусіла погодитися на компроміс, який бодай не виключає дальших переговорів. Сенат не погодився на додаткове призначення фондів

(Закінчення на стор. 4-ій)

Микола Галів

НЕВИДИМІ СТИҐМАТИ

(2)

Відсвіжімо собі нашу пам'ять — за рік перед звільненням українська громада в діяспорі відзначала в різних формах 70-річчя Митрополита Йосифа Сліпого. З приводу цієї події наші Владики звернулись до Апостольського Престолу з проханням, щоб в скромний спосіб відзначити цю дату. На жаль, це прохання було промовчане.

Але 17 лютого 1962 р. в „Оссерваторе Романо" появилась редакційна стаття на пошану Митрополита - каторжника. В тій статті сказано про його вірність Апостольському Престолові, терпіння, але виглядало, що Митрополит Йосиф Сліпий є безбатченком — ні одним словом не сказано про його національність. Було написано — „владика греко - орієнтальний, зв'язаний з ієрархією Польщі..."

Через рік вільний світ побачив не безбатченка, а українського Владику, Віроісповідника Митрополита Йосифа Сліпого. Всі його пізнали, а перед його тернистим шляхом, який він пройшов, схиляли у подиві свої голови. Не буде перебільшенням, коли скажу, а частковим потвердженням цього є праця М. Рудницької — вільний світ прийняв його щиро й тепло, тоді як українська спільнота була більш здержливою.

Мілена Рудницька в окремому розділі відмічає візити Митрополита на запрошення італійських єпископів і кардиналів. Знову ж тут авторка спирається на відгуках італійської преси, яка підкреслювала незвичайну індивідуальність Митрополита, його широке знання історії й проблем, що викликало пошану й респект. Зокрема підкреслювали його глибокозмістовні проповіді, які він виголошував під час своїх відвідин. Такі відвідини ставали святом для даної місцевости.

Авторка окремо наголошує появу Митрополита Йосифа Сліпого на другій сесії Ватиканського Собору та його виступ на ньому, де він висунув пропозицію піднести УКЦеркву до гідности патріярхату. Належить з підкресленням сказати, що пропозицію М и трополита соборові отці прийняли. Рішено, що католицьким Церквам східнього обряду прислуговує право патріярхату, але децизію утворення нових патріярхатів залишили за Папою.

На особливу увагу заслуговує те, що авторка наводить історичні документи з часів Берестейської Унії 1596 р. Вона історичними документами у н агляднює, звідкіля взявся титул верховного архиєпископа. Цей титул в часи Унії належав києво - галицьким митрополитам. На основі того „23 грудня 1963 року Апостольський Престол виніс постанову, якою підтвердив право Митрополита на титул і владу верховного архиєпископа". Дехто неправильно пояснює, мовляв, цей титул є підвищенням гідности нашого Митрополита, що не відповідає правді, бо це — тільки привернення права на ранґу, що в нашій дійсності є надзвичайно істотним елементом. Цей факт показує, як воно було в минулому, а як є тепер. Для підкріплення цих історичних фактів авторка згадує буллю Папи Клементія УШ з 1596 року. „Булля ґарантувала київським митрополитам верховну владу в Українській Церкві, між іншим право творити й ліквідувати єпархії, призначати й усувати єпископів, засновувати постійний синод і очолювати його, переглядати й видавати літургічні книги тощо" (стор. 311).

Другий документ, що мав вплив на привернення права на титул верховного архиєпископа, була „булля папи Пія УП з 1807 року, декретована з приводу відновлення Галицької митрополії. Всилу цієї буллі Апостольська Столиця підтвердила, що право спадкоємства по Київській митрополії належить Галицькій митрополії. Значить, львівським митрополитам, як спадкоємцям київських, належать по закону ті самі прероґативи влади, що їх мав київський митрополит в момент укладення договору про Унію з Римом" (стор. 311-312).

Тут знову Мілена Рудницька підкреслює, що влада верховного архиєпископа базується на принципі не географічному, а національно - обрядовому, духовому, і на це є чимало прикладів, візьмім хоч би вірменів і мелхітів. В десятій статті декрету про Східні Церкви, схваленому Ватиканським Собором і затвердженому Папою Павлом УІ, зазначено: „Те, що сказано про Патріярхів, є теж важне по приписам права стосовно Верховних Архиєпископів, які очолюють якусь цілу помісну Церкву або (тобто) обряд" (стор. 321).

Ці цитати я навів з розмислом, щоб показати, що домагання нашої Церкви не є безпідставними. Авторка у своїй праці це докладно, з знанням проблеми наводить і аналізує. Вона з жалем дорікає українській громаді за її байдужність, незаінтересованість і нерозуміння таких важливих церковно-національних проблем. Її арґументи прості і переконливі. В книжці „Невидимі стиґмати" авторка показала свою надзвичайно проникливу спостережливість і глибоке аналітичне чуття. Вона представила Митрополита Йосифа Сліпого у властивих для нього кольорах.

В одному місці вона наводить характерний епізод, про який розповідав сам Блаженніший. На засланні в одному з таборів зненацька напали на нього бандити — побили й пограбували. Подивугідна була його реакція — скривавлений і знесилений, він подумав: „Це мої вірні, а я — їх Митрополит". Не злоба, не ненависть і не бажання помсти панували в душі Митрополита, а любов і турбота за те, що він, як Слуга Божий, замало попрацював для своїх вірних, для спасіння їх безсмертних душ.

Щоб відчути й збагнути заголовок книжки „Невидимі стиґмати", треба її прочитати до кінця і щойно тоді стає зрозумілим, що саме мала на меті авторка. Вона кінчає свою прозаїчну частину словами: „Кому Бог дав уміння дивитись очима душі, може бачити на тілі Первоієрарха Н е в идимі Стиґмати".

Окрему цінність в книжці становить фотографічна до-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Леся Лисак

ВЕЛИКДЕНЬ, ЩО ПРИЙДЕ...

Ігорчикові всього п'ять років, та він хоче знати про все, що кругом нього діється. Коли у Страсний Четвер мати пекла паски, Ігорчик випитував і про свячене, і про гагілки, а зокрема, чи будуть цього року дзвонити дзвони, бо вуйко Микита розказували, що на Великдень дзвони мають дзвонити із досвітку до заходу сонця. Минулорічний Великдень Ігорчик малощо собі пригадує, бо тоді він ще був маленький, а ось цього року він уже великий хлопець, вже під осінь піде до школи.

— Власне тому, що ти вже великий, підемо завтра до церкви, до Плащаниці, — сказала Оленка. — Завтра Велика П'ятниця, день, коли розіп'яли Ісуса Христа — і, пригадавши, що говорить до дитини, швиденько докинула: — Це той день, коли Бог помер для нашого відкуплення, щоб відтак на третій день воскреснути у славі. — Та це пояснення пройшло попри Ігорчикову увагу, бо він спитав: — А тато теж піде з нами до Плащаниці?

Оленчине обличчя на мить посумніло: — Ні, синку, тато не зможе піти з нами, бо він мусить бути на роботі в колгоспі. Зате він, як і багато інших людей, піде помолитися до Плащаниці увечері. А в неділю, на Великдень, уже всі разом понесемо святити паски під церкву, — піднесла бадьоро голос.

Коли під вікном блукають сутінки весняного вечора, Ігорчик засинає, спершися головою на стіл, на якому мати красить крашанки. Йому сняться пахучі бабки, які можна буде скуштувати щойно на Великдень, і дзвони, яких він ніколи не чув.

А вранці будить його соняшний зайчик, який проскочив крізь вікно і зазирає хлопчикові просто у вічі. В хаті вже чисто прибрано, мати вже убралась у святкову одежу, каже:

— Вип'єш чаю, з'їси кусок хліба і підемо до Плащаниці.

— А чому ви, мамо, не снідаєте зі мною? — дивується Ігорчик. Він звик пити з мамою щоранку свіже молоко.

— У Велику П'ятницю аж до виносу Плащаниці старші повинні постити, — каже Оленка. — Це вже так тепер, а колись давно, коли жили мої бабуня, а твої прабабуня, тоді люди постили від Страсного Четверга аж до Воскресіння.

Ігорчик крутить головою: — Нічого не їли? — Рахує на пальчиках: — Два і ще трохи одного дня? Як же це? Коли не їсти, — болить.

— Це були тверді люди, — каже задумано Оленка. — От, моєї бабуні я вже не пам'ятаю. Вони, — царство їм небесне, — померли ще перед війною. А я народилася у війну. Та мої мама розказували мені про бабуню.

Ігорчик ніби слухає мами, але його думки, мов соняшні зайчики, скачуть вперед: — А коли я на другий рік вступлю до школи, то як ми будемо ходити до церкви — з мамами чи всі учні разом?

Оленка болісно всміхається: — Коли ти вступиш до школи, синку, тоді зможеш ходити до церкви тільки в ті дні, коли не буде навчання, і тільки зі мною. Бо в школі тобі скажуть, що молитися до Бога — не потрібно. Тільки ти цього не слухай, ти слухай мами.

Ігорчик невдоволений відповіддю: — Адже всі кажуть, що в школі треба бути слухняним. А як мама вчилися в школі, то як було? Бо вуйко Микита розказували, що вони колись разом з цілою школою і вчителем ходили до церкви!

Оленка гладить хлопчика по голові: — Вуйко Микита старший за маму, він пам'ятає інші часи. Тоді ще було вільно школярам ходити до церкви. А коли я підростала, синку, то вже було так, як тепер. Та ти не мороч собі голови. Як виростеш — зрозумієш.

Ігорчик покищо нічого не розуміє, та він тішиться, що йде з мамою побачити щось, чого ще не бачив: Плащаницю! Він любить ходити до церкви — там так гарно пахне ладаном і так приємно співають! І церква йому теж подобається. Вона стоїть на горбку і немов бачить, що діється в усьому селі. І трава під церквою вже зазеленіла. Вже й пташки щебечуть на віттях берез. Коби скорше Великдень, щоб почути, як дівчата виводитимуть гагілок!

Коли вони проходять попри дзвіницю, Ігорчик знову собі нагадує: — А ті дзвони, мамо? Ті, що про них вуйко розказує? Чи вони післязавтра на Великдень задзвонять?

Оленка підносить до очей хусточку: — Дзвонів я, сину, не пригадую. Їх забрали у війну. Ще ласка Божа, що церква не згоріла, як по інших селах. Дзвони на Великдень пам'ятають ще тільки ті, старші люди.

Ігорчик розглядається довкола: — А чому нині так мало людей, мамо? Чому тільки самі старенькі та ще кілька хлопчиків, таких, як я?

Оленка довго мовчить, а відтак тихо каже: — Нині всі на роботі, хоч це святий день. Та ти цим не турбуйся, синку. У Великодній ранок прийдуть усі. Усі — і з нашого села, і ще з дооколишніх, де церкви нема. І тоді, синку, як заспівають всі разом „Христос воскрес", то піде гомін на все село, ген поза ліси, на поля, і покотиться аж у саме небо. І тоді всім стане радісно, всім тим, що вірять у Бога та Його Воскресіння.

— Я дуже люблю, коли багато людей, і коли вони веселі, — каже повагом хлопчик. — Та чому люди сходяться тільки раз на рік, і тільки раз радіють?

— Це ще й так добре, сину, що вони, — Оленка наголошує слово „вони", — дозволяють нам сходитися бодай на Великдень. Та це ти зрозумієш щойно тоді, коли підростеш.

Хлопчик дивиться Оленці у вічі і серйозно каже: — Як я підросту, то зроблю так, щоб усі люди були завжди веселі і щоб могли приходити сюди, коли захочуть. — І, дивлячись на дзвіницю, додає: — І зроблю так, щоб були дзвони і щоб дзвонили цілий день, як розказував вуйко.

Оленка витирає сльозину. Дай, Боже, щоб так сталося, сину. — І, хрестячись тричі перед порогом церкви, шепоче: „І ти нам в цьому допоможи, Ісусе Христе, що воскресаєш із мертвих на третій день — день Великодній."

Федір Бульбенко

ВОЛОДИМИР ЧЕХІВСЬКИЙ

(ДО 50-ЛІТТЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ)

(5)

Вирок підсудним на процесі СВУ був проголошений у Великодню Ніч 1930-го року о 12-ій годині. В ту хвилину по всіх храмах України співали радісну пісню „Христос Воскрес". Сталося так, що неправедний вирок був ніби заперечений цією піснею, яка провіщає воскресіння правди, засудженої совєтськими суддями. Як колись засудили Христа на страту, так і тоді окупанти України засудили борців за волю і кращу долю українського народу і його Церкви.

Володимира Мусійовича засуджено на розстріл, але цю „найвищу кару" замінено на 10 років ув'язнення з суворою ізоляцією. Ф а к т ично приречено його на повільну смерть.

До кінця 1930 року В. М. Чехівський перебував у харківському політізоляторі. Це був триповерховий будинок із заґратованими і заслоненими „козирками" вікнами. Режим був там дуже суворий. Рідкі були побачення з родиною.

На початку 1931 року В. М. Чехівського разом з усією групою СВУ перевезено до політізолятора в Ярославлі над Волгою. В'язниця там була занадто вогка, і це нищило здоров'я в'язнів. Щоденні прогулянки тривали тільки 20 хвилин. Побачення з родиною дозволялися тільки раз на рік, і то за спеціяльним дозволом московського НКВД. В цих тяжких умовах єдиною втіхою для Володимира Мусійовича було Святе Євангеліє.

В Ярославльському політізоляторі засуджені члени СВУ перебували два роки. В 1933 році В. М. Чехівського перевезено на Соловки. Але дозвіл дружині на побачення видано тільки в 1936-му році. Подорож з Ярославля до Соловків була довга й тяжка. В'язнів тримали на голодному пайку: годували лише оселедцями і не давали води.

Пакунки, що їх одержував від дружини, В. М. Чехівський на Соловках, розподіляв він між в'язнями-однокамерниками.

В ізоляторі Саватьєво (Соловки) було краще, ніж в Ярославльському політізоляторі. Камери були сухіші, вікна без козирків. Бачили в'язні небо, сонце, озеро, оленів і качок. Гуляли одну годину на добу. Це так було до єжовщини. Після того в'язничні умови були жорстокими. Заборонено п р и й мати пакунки, приймали тільки гроші. Поставлено на вікнах козирки. Володимир Мусійович писав: „Щоб побачити небо, треба лізти на нари".

У 1937 році, оповідала Олена Володимирівна, речинець ув'язнення В. Чехівському подвоєно, а його самого перевезено в далекосхідній засекречений табір без права переписки. Після цього зв'язок з ним перервався.

До 1937-го року Володимир Мусійович листувався з дружиною. Його листи були насичені глибокою вірою і любов'ю до свого друга й товариша у спільній праці на церковній ниві, в боротьбі за УАПЦеркву.

У листі з 7-го січня 1931 року він писав: „. . . що ми бачили й чули, звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність з нами, а спільність наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом. І це ми пишемо вам, щоб радість ваша була повна. І це обітниця, яку ми чули від нього, і звіщаємо вам, бо Бог — Світло, і ніякої у Нього темряви". (Лист Перший, Іван 1:1-5). Лист з 31-го травня 1936 р.: „Я тут не працюю в громадському житті, коли я насамоті, коли мене гнітить ця самота." Інші листи всі були на теми Святого Письма.

В українських церковних колах дехто вважає Володимира Чехівського, як і Митрополита Василя Липківського, за церковних реформаторів. Це велика помилка, яку спричинила необізнаність з церковно-визвольним рухом в Україні в 1917-1930 роках.

Ні Чехівський, ні інші подвижники того руху не були реформаторами. Не були тому, що Українській Православній Церкві жадна реформація не потрібна. Їй потрібна тільки воля, автокефалія, потрібна незалежність від чужих церковних урядів, щоб жити й діяти, керуючись заповітами Христа, як то було в минулому. Отож за це й боровся В. М. Чехівський, боровся за визволення Рідної Церкви з-під московського панування, а це не є реформація.

На такі закиди Володимир Мусійович відповідав: „То недомисел! Автори тих писань приймають російське формальне православ'я за істотне для всіх Православних Церков, а в тім і для Української. Не знають, що між київським православ'ям і московським — глибока різниця, забули, що Українська Церква в часи волі й державности її народу сяяла своїм духовним величчям і красою далеко за межами рідної землі й дивувала чужинців. Отже, нам треба відродити і звеличити цей предківський образ нашої Церкви, а реформи не потрібні".

Хто з радістю і смиренством, жертвенно віддає своє життя на служіння своєму народові, той доконує подвиг невимовно великий. Те добро, що зробив за своє життя Володимир Чехівський, ті ідеї, що він ширив їх, його шляхетний, самовідданий приклад житимуть вічно і освітлюватимуть шлях у майбутнє, як світив і він сам впродовж цілого свого життя. Він був одним із найшляхетніших людей, яких будь-коли знала Україна.

Український народ відзначає 50-ліття відродження Української А в т о к ефальної Православної Церкви, згадуючи П е р в о ієрарха Священномученика Митрополита Василя Л и п к івського, Митрополитів Миколу Борецького та Івана Павловського і десятки Архиєпископів, Єпископів та Священнослужителів і Мирян, що загинули смертю мучеників за Віру Христову й Церкву Українського Народу.

Приклад ж е р т в енности Володимира М. Чехівського і муки, яких зазнав він у боротьбі за волю України й Української Церкви, підноситиме й кликатиме безперестанку всіх живих і нащадків-українців до вищих цілей. Нехай же пам'ять вічна буде праведникові!

Майбутні історики, що писатимуть „Новітню Історію України", „Історію Церкви Христової українського народу — Української Автокефальної Православної Церкви", не зможуть не згадати того, хто своє життя віддав за Україну та її Церкву — мученика Володимира Мусійовича Чехівського.

(Кінець).

ПРОСВІТОК З СТРАЖДАННЯ

Несподіване страждання стрінуло мене, а герез мене і мою Дружину задля моєї тяжкої і затяжної недуги. Залишившись без сотрудника з погатком шкільного року 1971-72, я був змушений взяти на себе обов'язок угити в осьмоклясовій цілоденній нашій парохіяльній школі, виконувати всі парохіяльні обовязки, провадити парохіяльну канцелярію з редагуванням парохіяльного Бюлетену, вклюгно, з його друкуванням і видаванням. Та це не потривало довго. Із-за великого перемугення, повернувши зі школи, дня 18 листопада 1971 р., після переведення іспитів в школі, несподівано я втратив пам'ять, що тривала около 16 годин. І від цього дня розпогалася моя довготривала недуга.

Вкінці, в останні дні сігня ц. р. я побагив, що сила життя мене наглядно опускає. І про це, що я важко хворий на серце, впевнив мене лікар-спеціяліст від серця з Олбані, до котрого я тоді звернувся був про лікарську пораду. І будуги цього переконання, я майже в останніх днях мого життя... звернувся до лікаря д-ра М. Зарицького з просьбою „рятуйте мене". Про це я просив д-ра Зарицького вегером 30 сігня, а вже 31 сігня д-р Зарицький перевіз мене до шпиталю в Елмгорст і дав мені знаменитого лікаря д-ра Де Францес.

З моїм приїздом до шпиталю, виявилося, що перед мною хіба лишалося ще кілька годин життя. Я був на листі критигно хворих, а присланий шпитальний священик сказав мені, що він прийшов уділити мені Св. Тайну Єлеопомазання, бо гас життя рекордово наближається до свого кінця. З найбільшим вдовіллям я прийняв цю „останню" Св. Тайну. Та після кількох годин лікар-спеціяліст від недуги серця сказав мені, що я взагалі не є хворим на серце. Була інша, багато небезпегніша недуга, що „семи милями" наближалась до мене.

Д-р Де Францес з найбільшим зусиллям свого надзвигайного лікарського таланту, майже в останніх годинах мого життя, здержав мою тяжку недугу і вдалося йому цю недугу в знагній мірі ослабити і гастинно усунути. Але виявилося, що це не була одинока недуга. Була ще інша недуга, яку після двох операцій, знаменитого оператора д-ра Ганзея, вдалося здоров'я врятувати. І після сім і пів тижня, Милосердний Господь Бог дозволив мені повернути до парохії; лікарі признагили мені гас реконвалісценції на 3 місяці.

В цій моїй тяжкій недузі, перші, що з своєю особистою саможертвенною посвятою віднеслися до нас Панство Зарицькі, наге рідна родина. Бо д-р Мирон Зарицький продовж моєї недуги в шпиталі був коло мене три рази кожного дня. Він зберігав мене як рідного брата. Дружина д-ра Зарицького з першого дня моєї недуги взяла на себе обов'язок провадження дуже важких обов'язків — провадження парохіяльної канцелярії, яку помимо інших своїх важких обов'язків, до сьогодня прегарно і вміло їх виконує. Та що найбільше зворушливе, то це була надзвигайна, рідна підтримка моєї Дружини продовж всієї моєї затяжної і важкої недуги. Такої безгранигної, саможертвенної посвяти для нас — ми ніколи не забудемо і завсігди будемо погуватися до особливішої вдягности — за це родинне відношення Панства Зарицьких до нас в нашому великому стражданню.

Продовж моєї недуги, кожного тижня коло мого ложа болізни, сидів наш Високопреосвященний Владика Кир Иосиф Шмондюк. За кожними Його відвідинами, Він мене покріпляв на дусі, запевняв скорим покращанням здоров'я, приносив мені скріплення моїх надій на вирятунок з цеї важкої недуги. Рівнож сердегно дякую о. деканові Федоргук, котрий рівнож кожного тижня відвідував мене в шпиталі. Також дякую о. пралатові Пасці і о. Мудрому, що в шпиталі мене посіщали.

А тепер звертаюсь до моїх парохіян церкви св. Духа в Бруклині, що виявили до мене своє подивугідне прив'язання і любов, скільки Служб Божих, Молебнів до Пр. Д. Марії, молитов за рятунок мого життя полинули старанням моїх парохіян перед престол Всевишнього, яких трудно було б всіх згислити.

Дякую сердегно за Служби Божі, які жертвували за моє виздоровлення — Іван і Ольга Подусовські і Родина Посікіри. Дякую за Молебні до Пр. Д. М. — Товариства Вервиця. Дякую за сердегні молитви, які кожної неділі молилися мої парохіяни за моє виздоровлення.

Великою приємністю були для мене картки з поздоровленням скорого видужання. Перші прислали мені угителі нашої цілоденної парохіяльної школи, щире побажання скорого виздоровлення, присилаюги мені до шпиталю дуже гарний дарунок — шляфрок. Відтак я одержав милі побажання і цвіти з тих Товариств, що існують на території моєї парохії, церкви св. Духа. І так перші цвіти і побажання я одержав від нашого церковного хору. Відтак я одержав цвіти від Апостольства Молитви, цвіти і дарунок від Товариства „Вервиця", за цвіти від Т-ва Союзу Українок. Одна моя давня парохіянка Стефанія Дромерік, тепер з Іст Медов, два рази прислала мені побажання і вписала мене до постійної згадки в Службах Божих в оо. Францішканів і Анні Дика та її братові Іванові за жертву Служби Божої в Каролтон, Огайо.

Сердегно дякую за прегарні побажання в листі Впр. Панства Мацелюхів (мого краяна) і картках Панства Ройовським, п. Софії Кордуба з родиною, п. К. Янковській, Панству А. і Л. Луців, п. Лебідь, маленькій Маріянні Сиринській, Анні Карен, Родині Посікірам, п. Тессі Курило, п. Гелен Даглес, і всім, що в тому гасі мене поздоровляли і бажали скорого виздоровлення.

Це було вперше в мойому житті продовж повних 47 літ священства, де загал парохії віднісся до мене, можна сказати умираюгого, з токою любов'ю, з такою відданостю, з якою мені ніколи годі було запримітити щось подібного в інших парохіях. А в нас в Бруклині — парохіяни заносили гарягі молитви до Господа Бога і Пр. Д. Марії, а після Сл. Божих, парохіяни старались довідатись щось про свого пароха. Оповідали мені, як в однім гуртку розмовляли наші старі еміґранти і всі вони журилися важкою недугою свого пароха. А в гасі розмови, один з наших старих і довголітніх Комітетів, п. Пангишин, зітхнувши щиро, каже, „та наш старенький гасом і покригав, але ми його сердегно любимо і просимо Пана Бога, щоби до нас здоровим повернув і ще для нас жив"... Це була для мене велика приємність і розрада у моїй важкій недузі.

Прийміть мої Дорогі, від мене і від моєї Дружини, що в нашім важкім стражданню ми стільки дізнали розради від Вас, за що сердегно дякуємо і на все залишитесь для нас незабутніми.

Ваші

о. НИКОЛАЙ і АННА ВОЯКОВСЬКИЙ

P.S. У виповненню обітниці моєї Дружини Анни Вояковськой, рівногасно вислалося 100.00 дол. на „Церкву в Потребі" на руки Блаженнішого Верховного Архиєпископа Иосифа Кардинала Сліпого.

Округи стейту Ню Джерзі!

НАРАДА ПРЕДСТАВНИКІВ ОКРУЖНИХ КОМІТЕТІВ УНСОЮЗУ

СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ: НЮАРК, ДЖЕРЗІ СИТІ, ПЕРТ АМБОЙ і ПАССЕЙК

— відбудеться —

в четвер, 13-го квітня 1972 року
в УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕНТРАЛІ
ПАССЕЙК, Н. Дж. при 240 Гопе Аве.

На порядку нарад:
Стейтовий День УНСоюзу

Початок: 7-ма година вечора
Приявність представників усіх Округ обов'язкова і конечна!

КОМІТЕТ ДНЯ УНС

УКРАЇНСЬКА БАПТИСТСЬКА ЦЕРКВА
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па. 961 North 7th Street
15-го і 16-го КВІТНЯ ц. р. відзначатиме
УРОЧИСТИМИ БОГОСЛУЖЕННЯМИ

ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ МОЛИТВИ
А ТАКОЖ ЗАКІНЧЕННЯ ЙОГО ВІДБУДОВИ

В урочистості приймуть уділ хор і оркестра місцевої Церкви, церковний хор з Нюарку та церковний хор з Балтімор.

Богослуження звершатимуться:
у суботу, 15 квітня, в 6 год. вечора;
у неділю, 16 квітня, в 10 год. ранку та в 3 год. по пол.

Всіх, шукаючих спасіння душі та бажаючих прославити нашого Господа, сердечно запрошуємо.

ЦЕРКОВНА РАДА

Увага! Чикаґо й околиці! Увага!
КІНОСТУДІЯ ЯРОСЛАВА КУЛИНИЧА
висвітлює фільм

„ПІД ЧУЖИМ НЕБОМ"

Українці в пралісах Уруґваю, Параґваю і Місіонес.
Тарас Шевченко в Арґентині.
Незабудьте привезти зі собою дітей, бо фільм надзвичайно цікавий для молоді.
ПАЛАТАЙН, Ілл. — П'ЯТНИЦЯ, 14-го КВІТНЯ, год. 8-ма веч., заля Української Католицької Церкви.
ЧИКАҐО, Ілл. — СУБОТА, 15-го КВІТНЯ, год. 4, 6 і 8 веч., заля Школи Шопена;
НЕДІЛЯ, 16-го КВІТНЯ, год. 7-ма веч., заля СУМА при Chicago Avenue.

Д-р БОРИС ФИЛИПЧАК

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

ОРДИНАЦІЯ БУДЕ ЗАКРИТА

від 10-го КВІТНЯ до 3-го ТРАВНЯ 1972 р.
Знову приймається пацієнтів від 4-го травня
57 Passaic Avenue Passaic, N.J.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ БОЛЮЧОЇ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
МУЖА, ТАТА, ТЕСТЯ, ДІДУНЯ, БРАТА і КУЗИНА

бл. п. Стефана Лабенського

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
в неділю, 9-го квітня, о год. 8-ій ранку
в ОЗОН ПАРКУ, Н.Й., в Церкві ПОКР. БОЖОЇ МАТЕРІ

Про участь в Богослуженнях та молитвах за душу Покійного просять

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. інж. **РОМАНА ВІТКОВИЦЬКОГО**
на спомин спільних переживань в УСС в 1915 р.
складаю 25.00 долярів
на „Фонд Архіву УСС".

Вашингтон, Д.К. Остап КОТИК-СТЕПАНОВИЧ

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що після довгих і тяжких терпінь,
прийнявши Найсвятіші Тайни,
відійшов (6-го квітня 1972 р.) у Вічність

о. ЯРОСЛАВ КНЯГИНИЦЬКИЙ

б. катехит в Підгайцях, б. парох Угринова, б. душпастир скитальців в Ельванґені, Німеччина і б. душпастир у Спрінґ Велей і Ром, Н. Й.

СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОНИ відбудуться в Ютиці, Н. Й. у вівторок, 11-го квітня, год. 6-та веч. в похоронному заведенні Ричева, — в середу, 12-го квітня 1972 р. о год. 10-ій ранку Служба Божа і докінчення похоронів.

Дружина — ЛЮБОВ
Сини: ЕМАНУЇЛ з дружиною ЕВСТАХІЄЮ
СТЕФАН з дружиною АННОЮ
в Україні
ЗЕНОВІЙ з дружиною ГІЛЬДЕҐАРД
Донька — РОМАНА ГАЙДА з мужем ІҐОРЕМ
Син — БОГДАН з дружиною ТЕРЕСОЮ
14 ВНУКІВ
Сестри: ЛЕСЯ і ОЛЯ в Україні
Брат — СЕВЕРИН з дружиною МАРІЄЮ
Теща — ОЛЕКСАНДРА КОБРИНСЬКА
Шваґер — ЛЕВ КОБРИНСЬКИЙ з Родиною

Замість квітів, просимо жертвувати на „Церкву в Потребі".

В ТРИНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. ОЛЬГИ ШУСТ

що відійшла у Вічність 9-го квітня 1959 року
відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в понеділок 10-го КВІТНЯ 1972 р. о год. 9 ранку
в Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ

Про молитви просить

син ВАСИЛЬ ШУСТ

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого Друга
бл. п. д-ра **РОМАНА КРИШТАЛЬСЬКОГО**
б. адвоката і прокуратора у Львові
складаю 25.00 долярів
на „Церкву в Потребі".

Опечаленій Дружині і Родині пересилаю цією дорогою вислови щирого співчуття.

Д-р Стефан БУЛАК — Торонто

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. **ДАРІЇ ВЕСОЛОВСЬКОЇ**
складаю 25.00 долярів
на „Церкву в Потребі" (Фонд Кардинала Сліпого).

Андрій РОПОВСЬКИЙ з Родиною

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. **МИХАЙЛА ТУРЯНСЬКОГО**
складаю 25.00 долярів
на Академію Наук в Ню Йорку.

Родині складаю вислови глибокого співчуття.

Катря ГУПАЛО

ПОДЯКА

Складаємо нашу сердечну подяку Всім хто висловив нам своє щире співчуття з приводу невіджалованої втрати нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУСІ

бл. п. Антоніни з роду Лопуховичів-Задоянної

Зокрема приносимо нашу сердечну подяку панотву Дмитрові і Анні Бакумам за їх жертвенну поміч Покійній за ввесь час її хвороби, як вдома, так й в шпиталі. А також сердечно дякуємо Всечесному Пан-отцю Митрату Івану Данилевичу, що в госпіталі запричастив Покійну Св. Тайнами і відпровадив її в останню дорогу вічного спочинку і за його зворушливе слово над домовиною Покійної; дириґенту проф. В. Завітневичові і хористам за їх прекрасний спів на Панахидах, на Заупокійній Службі Божій в Катедрі св. Володимира в Ню Йорку і на цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., наша сердечна подяка.

Всім Вам, дорогі Друзі, Приятелі і Знайомі сердечне спасибі.

Муж — ВАСИЛЬ,
і син ЮРІЙ з Родиною

СУМА — СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ
Осередок в Картерет, Н. Дж.
запрошує Всіх на

ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

що відбудеться

в суботу, 15-го квітня 1972 року
о год. 9:00 вечора
в залі УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛІ
Картерет, Н. Дж.

- Товариський коктейль від 8-9 вечора.
- Грає оркестра „МРІЯ"
- Під час забави коротка мистецька програма.
- Квитки на коктейль і забаву 4.00 дол. від особи — студенти — 2.50 дол.
- Вільна площа до паркування.
- Буфет в заряді ВШановних ПАНЬ.
- Частинний дохід з забави призначений на Гарвардський Фонд.

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

В четвер, 13-го квітня 1972 року
в приміщенні
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 142 Другій евню в Ню Йорку
— відбудуться —

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Членів Нюйоркського Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви

для обрання делеґатів на Звичайні Загальні Збори Централі цього Товариства.

Початок в год. 6-ій увечері.
Участь членів обов'язкова.

Управа Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви в Ню Йорку

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що в п'ятницю, 31-го березня 1972 р. з Волі Всевишнього відійшла у Вічність,
заосмотрена Найсвятішими Тайнами, на 70 році життя,
наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ ВАСИЛЬКІВ

ПОХОРОН відбувся дня 4-го квітня 1972 р. з церкви Рождества Пресвятої Богородиці в Лос Енджелес, Каліфорнія.

Горем прибиті:

муж — СТЕФАН
доньки: СОФІЯ з мужем МИКОЛОЮ ВАСИЛЬКІВ
ЯРОСЛАВА з мужем ВОЛОДИМИРОМ СТОПКО
АННА з мужем БОГДАНОМ МИКИТИН
внуки: ІРИНЕЙ і МАРІЙКА
БОГДАН, ОКСАНА і ЗЕНЯ
ІРЕНА, МАРТА і РОМЧИК
правнуки: ІРЕНА і МИКОЛА
Родина в Торонті і в Україні

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ ДУХОВИЙ СОБОР

Спасіння душі — це перша й головна справа віруючих християн, а освячення душі найкраще осягається в пригожих обставинах.

Видимим знаком, що якась громада складається з свідомих віруючих християн є,. між іншим, гарний храм, що його вони для добра своїх душ будують коштом невтомної праці і численних пожертв. Будують такий храм Господеві в тому переконанні, що він послужить їм і їхнім дітям для збереження себе серед чужого вірою і обрядом оточення.

Змушені різними обставинами, а особливо останніми страшними війнами, покинули ми Рідний Край — Україну й опинились у гостинній країні Америки, де знайшли справжню свободу совісти, свободу слова й дії, найважливіше змогу свобідно організувати своє життя.

Маючи в своїх серцях невмирущу тугу за Батьківщиною, відчуваємо ще більше прив'язання до своїх вікових християнських звичаїв і традицій, до матірньої мови, рідної культури, змагань за свободу.

Приглядаючись до життя наших поселенців у цілому світі, завважуємо, що головним чинником збереження українського духа серед них завжди була наша Церква і такою вона залишилася по сьогодні там, де про це було кому подбати.

Світогляд українського народу в його прямуванні до розбудови свого релігійного життя, що так виразно проявляється саме у нашій парафії св. св. Володимира і Ольги в Чикаго, зобразив клясичним способом український літературний критик наших часів, Євген Сверстюк, у своєму есеї „Собор у риштуванні". Він, хоч вихований у безбожницькій і антирелігійній атмосфері большевицької дійсности, відчув цей „поклик крови" української людини і підніс його всім як матеріял до глибокої призадуми. Говорячи про перших політичних вигнанців з України після поразки Мазепи — запорожців, Сверстюк пише: „Покинувши все, вони забрали з собою Бога — свій Собор, який вони будували всечасно, завжди і в усьому. Кожний з них виражав у ньому Людину як найкращу частку себе, як свій народ і волю до боротьби за Рідний Край. Вони побудували свій Собор — як естафету духа, як найвищу вежу, що має сторожувати безперервність духа — голос предків і заповіт нащадкам, які не мають права зректися і запродатися чужим богам, не сміють опуститися нижче вираженого в Соборі ідеалу Людини".

„Цей заповітний голос роду носиться в повітрі для кожного покоління, бо кожне покоління мусить піднятися настільки, щоб почути цей голос. Воно має передати естафету, вибудувати свій найвищий Собор — в цьому його велика дума, велике покликання".

Прочитавши цих кілька думок Сверстюка, бачимо, що ніхто не зміг би краще виявити почувань наших парафіян щодо обов'язку сповнити своє післанництво в обставинах, які створилися на нашому терені. Це почуття обов'язку здвигнути Собор Українського Духа й передати Його у спадщині грядучим поколінням.

І такий ідеал храму, української християнської твердині, поставила собі зберегти і наша парафія св. св. Володимира і Ольги, і тому ми зважилися на таке важке, але почесне діло збудувати Божий храм, вірні заклику Господньому: „Нехай вони мені спорудять святиню, щоб я міг жити серед них" (Вихід 25,8).

Наш будований храм, що його стіни ростуть на очах, має стати не лише Собором Українського Духа. Він має бути теж пам'ятником помісности Української Католицької Церкви.

Коли скасовано в Україні панщину, наш народ старався цю незвичайну подію увіковічнити тривалими пам'ятками у формі „христів свободи". Коли ж по довгих зусиллях нашого Первоієрарха, Блаженнішого Верховного Архиєпископа і заступника нашої парафії вдалося остаточно проголосити цілою нашою об'єднаною ієрархією помісність Української Церкви на У Архиєпископському Синоді 1-го листопада 1971-го року, то цю світлу подію в історії Української Церкви й народу ми вирішили увіковічнити будовою "пам'ятника помісности" у формі храму св. св. Володимира і Ольги в Чикаго. В той самий день, 1-го листопада 1971 року, наш Блаженніший Основник поблагословив для нас наріжний камінь, що, вмурований у пам'ятнику помісности, буде цінною реліквією історичного значення.

І так, будуємо Божий Храм, що має стати осередком всього того, що справді українське — і щодо обряду, і щодо світогляду. Храм, де кожний свідомий українець міг би відчути, що він „в домі свого Отця". Хай же не буде ні одного читача цих рядків, що не причинився б щедро до здвигнення нашого Божого Храму, в якому щоденно, поки він стоятиме, з а носитимуться молитви до Всевишнього: „Благородних і приснопам'ятних ктиторів і добродійців святого храму цього нехай пом'яне Господь Бог у царстві своїм завжди, нині, і повсякчас, і на віки віків".

о. Маріян Бутринський

Українець з Канади світовим чемпіоном з „Кирлінґу"

Оттава. — У відомій спортовій околиці Ґарміш Партенкірхен у Зах. Німеччині 25 березня ц. р. закінчилися змагання за світовий чемпіонат з ділянки спорту „Кирлінґ" — гонення шайби мітлою по леді. Ці змагання спонзорує канадійська летунська фірма „Ер Канада". Після різних елемінацій, до останньої розгри дійшли команди ЗСА і Канади, в якій канадійська команда перемогла і здобула так зв. Срібну Мітлу. Склад команди з Канади: світовий чемпіон Орест Мелещук, який забив останню переможну шайбу, Іван Генесяк, Пет Гайлей і Дейв Романо. Всі вони із Вінніпеґу і є членами Форт Руж Кирлінґ Клабу. Два перші з них — українського роду. „Вільний Світ" з Вінніпеґу в числі з 3-го квітня поінформував, що Орест Мелещук — світовий чемпіон з „кирлінґу", є сином родини М. Мелещуків, має 32 роки, є інженером-техніком у фірмі Волдроп і С-ка, одружений з Надією Гованик, мають двох дітей; Іван Генесяк також одружений; працює продавцем для Нортерн Електрик Компанії. Прем'єр Манітоби Ед Шраєр та ін. вислали переможній команді ґратуляції, а спортовців ще чекають окремі урочистості у Вінніпезі, в яких масово візьмуть участь українці.

У Ню Йорку збільшується кількість убитих

Ню Йорк. — У 1970 році в Ню Йорку, у всіх його „боро" — районах, сталося 1117 вбивств, як зазначено в поліційних актах, „не через необережність". Наступного року кількість їх зросла до 1 466 вбивств, за два перші місяці 1972 року в Ню Йорку було вбито 271 особу, отже можна сподіватися, що цей рік покриє всі минулорічні „рекорди". В самому центрі міста-велетня, на Мангеттені, в цьому році було вбито 103 особи, в Брукліні 83, на Бронксі 59, у Квінсі 23, найменше на Стетен Айленді — 3 особи. Між жертвами найбільше було негрів, бо 154 особи, білих 64, порторіканців 51 і китайців 2.

Така сумна статистика „імперії" Джона Ліндзі.

ЗА ВІЛЬНЕ СЛОВО ПРАВДИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

на наступний фіскальний рік 1973, так що фонди запевнено тільки до кінця червня 1972 р., але конференція погодилась на дальші леґіслятивні дискусії над долею обох радіовисилень ще перед кінцем червня.

Так і стоїть тепер справа. В обох Палатах Конґресу було чимало промов у користь продовження діяльности обох радіовисилень, були передруки статтей з різних американських та етнічних часописів, а зокрема сен. Персі — республіканець з Іллиной і сен. Номфрі — демократ з Міннесоти в товаристві 67 сенаторів заявилися за продовження законодавчої розв'язки в користь радіовисилень. Це значно більше, як половина сенатського складу. Але в системі всемогучости голови Комітету закордонних взаємин, через який мусить перейти законопроєкт, ледве чи можна мати велику надію на успіх.

Фулбрайтова кампанія проти обох радіовисилень розвинулася наче в його особисту амбіцію, за якою він поставив свій авторитет. Він не завагався заявити, що тільки „через його труп" Конґрес мусить переступити, щоб вдержати ці радіовисильні в акції; він уважає, що „їм слід дати нагоду заслужено спочити на цвинтарі пережитків холодної війни", неначебто ширення правди може будь-коли стати пережитком. Очевидно, ця кампанія йде по його лінії думання, що не треба „дразнити" Москву, дармащо Москва півстоліття не перестає „дразнити" ЗСА незмірно гострішим, рафінованішим та шкідливішим способом, і напевно не думає перестати цього робити, щоб віддячитися за сенаторову наївну куртуазію.

За словами совєтського автора про Фулбрайта (В. Б. Воронцов, Сенатор от Арканзаса, Москва, 1971), він став „без перебільшення символом критики закордонної політики ЗСА американськими лібералами", — і „заперечує доцільність протикомуністичного хрестоносного походу..." На думку цього автора, в тому основне значення сен. Фулбрайта. В тому і його небезпека.

Одностороннє припинення холодної війни ніколи не припинить її з другої сторони барикади. Недавно „Ню Йорк Таймс Меґезін" закінчив свої міркування на тему „Радіо Вільна Европа" і „Радіо Свобода" думкою: „... найхолодніша війна проти правди, яку ведеться в Совєтській імперії, стане ще холоднішою, якщо ці два могутні голоси нецензурованої інформації замовкнуть".

юст.

НЕВИДИМІ СТИҐМАТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

кументація. Це багата, добре впорядкована збірка світлин. Всі вони мають безпосереднє пов'язання з змістом книжки. Добре підібрані й дбайливо розміщені; з нотаціями і поясненнями авторки. Фотографічна частина доповнює і унагляднює однорічний період життя Блаженнішого.

Крім цього є в книжці вступне слово видавця, себто Видавничої Комісії Крайового Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви. В цій передмові сказано, як прийшло до видання праці Мілени Рудницької, а крім того додано коротку сильветку багатотрудивого життя Верховного Архиєпископа Блаженнішого Иосифа Кардинала Сліпого.

В цілому книжка „Невидимі стиґмати" добре опрацьована і заслуговує на увагу та признання. Вона має історичну вартість, яка лежить в широкій документації з цікавими, вдумливими й переконливими коментарями авторки. Майбутній історик буде вдячний Мілені Рудницькій [illegible] зібраний обмін, але [illegible] за дбайливо виписаний — опрацьований причинок до унікальної монографії про Блаженнішого Иосифа Сліпого. На базі актів — праці протягом одного лише 1963 року, вона викресала без зайвих прикрас й ретушування рельєфну, чітку, незламну і подивугідну постать українського Мойсея — Митрополита Иосифа Сліпого. Вона представила його українському сучасному й майбутньому читачеві як неперевершеного Божого угодника і духового провідника нашого часу. Вона представила його переконливою мовою фактів, а це мова, якої не можна заперечити.

У світлі цього перед майбутнім читачем і істориком стоятиме питання — чому ж не здійснено ідеї, яку відсвіжив, на яку вказував як на „обіцяну землю", немов біблійний Мойсей, Блаженніший Иосиф? Чому не почули його голосу в першу чергу ті, що стоять при кермі нашого церковного корабля? Ну, що ж, бідний цей народ, що не вміє скористатися з Божого післанництва. Тільки історія Христової Церкви може нас розрадити. Христос, що був Богочоловіком, робив чудеса на землі, і то спочатку мало - хто в нього повірив. Його смерть за наше спасіння, а після того Його воскресіння були тим сонцем, що перемогло темряву, фарисейство й лож.

Тільки з перспективи часу можна буде виразно - яскраво побачити всю велич духа нашого Первоієрарха, Блаженнішого Кир Иосифа Сліпого і всю мізерність-малеч тих, для яких „обіцяна земля" видавалась недосяжною.

Не дай, Боже, щоб Блаженніший Кир Иосиф повторив слова св. Апостола Павла: „Побоююсь за вас, чи не трудивсь я коло вас даремно" (Послання до Галатів 4, 11).

УКРАЇНСЬКИЙ КОНЦЕРТ ГАЛІ КЛИМ

Ню Йорк. — Цієї неділі 9 квітня в залі Українського Народного Дому при 2-ій евню відбудеться о 7-ій год. вечора з рамени Українського Музичного Інституту Америки концерт молодої піяністки Галі Клим. У її програмі — виключно українські композитори. Концерт буде повторений у неділю 23 квітня в Українському Інституті Америки.

ПОСИЛАЮТЬ ПИСЬМЕННИКІВ НА БУДОВИ

„У місячні творчі відрядження за путівками ЦК комсомолу УССР відбула група молодих письменників республіки. На спорудження ударної комсомольської будови "Дніпрогес-2" виїхали прозаїки А. Колісниченко та О. Шеренговий", подала „Літературна Україна" з 28 березня. На будові хемічного комбінату в Черкасах працюватимуть протягом 1 місяця Д. Гарасимчук, львівський прозаїк, і М. Стеблина з Києва. „Попереду такі ж відрядження молодих поетів, прозаїків, драматургів, новелістів на інші комсомольські ударні будови", щоб вони „ближче познайомилися з життям і працею своїх ровесників" і потім про них писали твори.